

Arrest

nr. 122 967 van 24 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 februari 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 12 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 4 september 2012, nr. 86 818).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam zowel op 17 april 2012 als op 13 september 2012 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

1.4. Verzoeker diende op 28 januari 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 7 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 16 december 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.01.2013 werd ingediend door:

S.(...), A.(...) (...)

nationaliteit: Pakistan

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006. De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dan ook niet vervuld.

(...)”

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 7 oktober 2013 eveneens een beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op 16 december 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD:

Aan de heer die verklaart te heten:

Naam, voornaam: S.(...), A.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Pakistan

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 18 september 2012.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

**2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 18 september 2012.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het

grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 28 januari 2013.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.3. De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift, voor zover hij daarin de tweede bestreden beslissing zou viseren, geen enkel middel ontwikkelt dat tegen het inreisverbod gericht is. Zijn betoog heeft immers enkel betrekking op de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

3.2. Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw van verzoeker dat zij deze handelwijze niet kan verhelderen en dat zij zich dienaangaande naar de wijsheid van de Raad gedraagt.

3.3. De Raad stelt vast dat het beroep niet ontvankelijk is voor zover het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing. Bijgevolg dient er niet te worden ingegaan op de exceptie van de verwerende partij in de nota met opmerkingen inzake het gebrek aan verknochtheid tussen beide bestreden beslissingen waardoor deze niet op ontvankelijke wijze in eenzelfde verzoekschrift zouden kunnen worden aangevochten.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. In zijn eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*. Verzoeker stelt hierin het volgende:

“III.2. Doordat, de Dienst Vreemdelingenzaken de niet ontvankelijkheid van de aanvraag tot regularisatie van verzoekende partij vaststelt, omdat er geen sprake zou zijn van bijzondere omstandigheden waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure; Terwijl, vaststaat dat dergelijke bijzondere omstandigheden niet aanwezig moeten zijn. Eerste maal was het de levensbedreigende situatie in Pakistan die verzoekende partij verplichte zijn leven achter te laten. In principe dient een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post, die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op dit principe. De aanvrager dient volgens deze bepaling aan te tonen dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst om de regularisatieaanvraag daar in te dienen. Er dienen volgens artikel 9bis bijzondere omstandigheden aanwezig te zijn, die de indiening van het verzoek tot machtiging in België verantwoorden.

Art. 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

-de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

-de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van

elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

In het kader van dit artikel, heeft de toenmalige staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op 19 juli 2009 een instructie uitgevaardigd. Deze instructie luidde als volgt :

"Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bepaalde specifieke "humanitaire" situaties kunnen de toekenning rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

1. Langdurige procedures

1.1.Vreemdelingen met een onredelijke lange asielprocedure van 3 jaar (families met schoolgaande kinderen) of vier jaar (alleenstaanden, andere families)

Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure minstens vier jaar geleden werd ingeleid bij de asielinstanties, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) of de (inmiddels afgeschafte) Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, of nog, de vreemdeling die minstens vier jaar heeft moeten wachten alvorens een uitvoerbare beslissing vanwege deze zelfde instanties hem werd betekend betreffende zijn asielaanvraag.

De termijn van vier jaar wordt teruggebracht op drie jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig schoolliepen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure. De periode van drie of vier jaar wordt betekend vanaf de datum van indiening van de asielaanvraag bij de bevoegde dienst zoals bedoeld in artikel 71/2 van het KB van 8 oktober 1981, tot de datum van betekening van een uitvoerbare beslissing waarmee de asielaanvraag wordt afgesloten.

Indien de Raad van State of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing betreffende de asielaanvraag heeft vernietigd, wordt de termijn waarbinnen deze instantie een uitspraak doet, in rekening gebracht. Dit geldt evenzeer voor de termijn die nodig is voor de betrokken asielinstantie om opnieuw over de asielaanvraag te beslissen. Er zal geen rekening worden gehouden met de duur van de asielprocedure, indien deze geheel of gedeeltelijk te wijten is aan het misleidend gedrag van de aanvrager.

1.2.Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend. Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft. Het annulatieberoep bij de Raad van State of de verblijfsaanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet moet, hetzij nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18 maart 2008 [datum van het regeerakkoord].

De verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet ingediend zijn voor 18 maart 2008.

De termijn van vijf jaar wordt teruggebracht op vier jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig schoolliepen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure.

De termijn in het kader van een procedure artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet volgend op de asielprocedure (of op de asielprocedure en Raad van State procedure wordt enkel meegerekend indien de aanvraag binnen de vijf maanden na de definitieve beslissing door de asielinstanties of de

Raad van State werd ingediend.

De termijnen van vier of vijf jaar bevatten ook alle wettelijke termijnen voor het indienen van een beroep ten aanzien van een negatieve beslissing betreffende de asielaanvraag. De termijn tussen de datum van de betekening aan de betrokkene van de definitieve beslissing betreffende zijn asielaanvraag en deze waarop eventueel een aanvraag artikel 9,3 en/of art. 9bis vreemdelingenwet werd gedaan, wordt eveneens meegeteld, evenwel beperkt tot twee maanden.

De derde paragraaf en de laatste paragraaf onder '1.1' zijn ook hier van toepassing.

2. Bepaalde prangende humanitaire situaties

Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM.

Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.

2.1. De vreemdeling die ouder is van een Belgisch minderjarig kind en die een reëel en effectief gezin vormt met dit kind.

2.2. De vreemdeling die ouder is van een minderjarig kind dat een EU-burger is, indien het kind over voldoende bestaansmiddelen beschikt, eventueel verkregen via deze ouder en wanneer de ouder effectief instaat voor de zorg van het kind;

2.3. De familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) vallen maar van wie het verblijf dient te worden 'vergemakkelijkt' in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben;

2.4. De vreemdeling die gemachtigd of toegelaten werd tot een onbeperkt verblijf in België als hij minderjarig was en die daarna is teruggekeerd (al dan niet onder de dwang van zijn ouders) naar zijn land van herkomst maar die geen aanspraak kan maken op een recht op terugkeer zoals voorzien in de wet of in de Koninklijke besluiten, zoals de vreemdeling van wie het paspoort of de verblijfstitel werd afgenomen wanneer hij is teruggekeerd naar het land van herkomst of de jonge vrouw die tegen haar wil uitgehuwelijkt werd, voor zover deze persoon de nodige bewijzen van deze toestand kan voorleggen;

2.5. De echtgenoten met een verschillende nationaliteit die afkomstig zijn uit landen die hun gezinshereniging niet toelaten, met het gevolg dat ingeval van verwijdering naar hun respectieve landen van herkomst, hun gezinsscel zou verbroken worden, in het bijzonder, wanneer ze een gemeenschappelijk kind hebben;

2.6. Vreemdelingen die een Belgisch pensioen of invaliditeitspensioen genieten, maar die hun recht op verblijf in België verloren hebben ingevolge hun terugkeer naar het land van herkomst;

2.7. Families met schoolgaande kinderen met een afgesloten of hangende asielprocedure voor zover
1) Ze een ononderbroken verblijf van tenminste vijf jaar in België kunnen aantonen en een asielaanvraag hebben ingediend voor 1 juni 2007, - datum van inwerkingtreding van de nieuwe asielprocedure, - waarvan het onderzoek tenminste één jaar heeft genomen bij de asielinstanties, namelijk, de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, of in het voorkomend geval, de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. De vereiste periode van vijf jaar ononderbroken verblijf vangt aan op de datum van de eerste asielaanvraag in België.

2) De (een) schoolgaande kind(eren) minstens sedert 1 september 2007 school liep(en) in een door de één van de Gemeenschappen georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling waar ze regelmatig de lessen gevolgd hebben in het kleuter-, lager, secundair onderwijs en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure;

2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in

aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen équivalent aan het minimumloon. Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen.

Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:

-Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen.

-Kennissen van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.

-Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien.

In voorkomend geval, houdt de minister of zijn gedelegeerde rekening met het advies van de lokale besturen of een daartoe erkende dienst voor één of het geheel van de genoemde elementen.

De verblijfsmachtiging toegekend aan de personen bedoeld in punt B, zal slechts voor een jaar worden toegekend, en dit onder opschortende voorwaarde van de toekenning van de arbeidskaart B door de Gewesten. Een verblijfsmachtiging zal na een jaar slechts worden vernieuwd wanneer op dat ogenblik dezelfde voorwaarden voorzien voor de arbeidskaart B vervuld zijn en dat de persoon ook effectief gewerkt heeft gedurende het eerste jaar. De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8 A of 2.8 B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is. Wanneer dit het geval is,

-kan hij oordelen dat het dossier voldoende gemotiveerd is om te oordelen dat de betrokkene duurzaam lokaal verankerd is.

-of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet-bindend advies. De Commissie voor Advies van Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister of zijn gemachtigde nadien van dit advies afwijkt, dient hij dit te motiveren.

Algemene slotbepaling

Deze instructie is niet van toepassing op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd. De vreemdelingen die aan bovenstaande voorwaarden beantwoorden, en die reeds een aanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 of het huidige artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend, die nog steeds hangende is bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hoeven geen nieuwe aanvraag in te dienen. Zij hebben evenwel de mogelijkheid om hun dossier aan te vullen door middel van een aangetekend schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken. In de gevallen bedoeld in 2.8, dient dit te gebeuren binnen de 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009." Deze instructie zorgt er voor dat in bepaalde situaties, opgesomd in de instructie, de bijzondere omstandigheden niet aanwezig dienen te zijn, of minstens niet aangetoond dienen te worden.

Deze instructie is vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, wegens schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Toenmalige Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft echter verklaard de vernietigde instructie toch toe te passen, op basis van zijn discretionaire bevoegdheid. Dit hebben zijn gemachtigden dan ook gedaan. Bij arrest nr. 215.571 van 5 oktober 2011 stelt de Raad van State dat de bevoegde Staatssecretaris geen gebruik maakt van zijn discretionaire bevoegdheid, maar dat hij door de voorwaarde van de verblijfsduur, zoals bepaald in de instructie, als een dwingende regel toe te passen, hij elke vorm van appreciatiebevoegdheid uitsluit. De Raad van State vernietigt in dit arrest dan ook een arrest van uw Raad die de beslissing van een gemachtigde van de Staatssecretaris gebaseerd op de instructie, bevestigt. Uw Raad laat zich echter niet leiden door dit arrest van de Raad van State en bevestigt meerdere beslissingen van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid genomen op basis van de vernietigde instructie. Slechts vanaf einde januari 2012 is uw

Raad geneigd om zich aan te sluiten bij het arrest nr. 215.517 van de Raad van State.

III.3. Verzoekende partij valt onder de voorwaarden zoals gesteld in de instructie d.d. 19 juli 2009. Hij dient conform deze instructie op 1 december 2009 een aanvulling in aan zijn regularisatieaanvraag d.d. 16 november 2007. Op dat moment wacht verzoekende partij reeds twee jaar op een beslissing in het kader van zijn regularisatieaanvraag. De Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft bij verzoekende partij het vertrouwen gecreëerd dat op basis van de instructie verzoekende partij geregulariseerd zou worden. Anderhalf jaar gaat voorbij na de indiening van de aanvulling, zonder dat verzoekende partij enige beslissing ontvangt. Hij wacht nu reeds drie en een half jaar op een antwoord op zijn regularisatieaanvraag.

Op dit moment volgt de DVZ voor de inhoudelijke beoordeling van 9bis aanvragen nog steeds de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

-Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State (arrest van 9 december 2009 nr. 198.769: omdat de instructie de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde dat er 'buitengewone omstandigheden' moeten zijn, buiten werking zou stellen).

-Maar de staatssecretaris en de DVZ hebben publiek beloofd en verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009).

-Toch mag de DVZ geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011). De DVZ moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn.

De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is. De publieke mededelingen over de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (op websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) zijn mogelijk een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie. Onderstaande rechtsmiddelen zijn nog niet beoordeeld door de Raad van State. Ze zijn onderbouwd en uitgewerkt in een rechtsleer-artikel in Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2013 nr. 3:

-Het vertrouwensbeginsel (beginsel van behoorlijk bestuur dat de rechtszekerheid moet garanderen): 9bis aanvragers vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekendmaakt ook in hun individuele geval worden toegepast; dit is gerechtvaardigd aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid (weliswaar is de instructie geen bindende wettelijke voorwaarde en moet het bestuur elke aanvraag op zijn *mérites* beoordelen); tot nu toe heeft de overheid zijn belofte om de criteria ten gronde toe te passen nog niet publiek ingetrokken; de burger mag verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijkt ook uit de 9bis aanvraag zelf.

-De motiveringsplicht (bij administratieve beslissingen): de DVZ moet de determinerende motieven geven waarom een aanvraag niet voldoet; deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken. De standaard motivering van DVZ dat de criteria van de instructie niet meer gelden wegens de RvS rechtspraak en dat ze niet 'kunnen' toegepast worden, is onwettelijk omdat dat een inperking zou zijn van de discretionaire bevoegdheid van DVZ en omdat dat de publieke verklaringen van het bestuur loochent."

4.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van het Vluchtelingenverdrag en van "het beginsel van behoorlijk bestuur". Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing het Vluchtelingenverdrag schendt en welk beginsel van behoorlijk bestuur geschonden zou zijn.

4.3. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van het geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

4.4. In de bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaard omdat verzoeker geen identiteitsdocument voorlegt en er niet in slaagt aan te tonen van deze voorwaarde te zijn vrijgesteld. De bestreden beslissing stelt het volgende:

“(…)

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006. De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dan ook niet vervuld.

(…)”

4.5. Verzoeker meent in zijn middel dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet door de verwerende partij onontvankelijk is verklaard *“omdat er geen sprake zou zijn van bijzondere omstandigheden waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure.”* De Raad merkt op dat verzoeker uitgaat van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing aangezien zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard omdat hij geen identiteitsdocument voorlegt en hij niet aantoonst van deze voorwaarde te zijn vrijgesteld. Het betoog van verzoeker aangaande het begrip *“buitengewone omstandigheden”* en de verwijzing naar de instructie van 19 juli 2009 dienaangaande, die hij overigens in extenso citeert, hebben bijgevolg geen uitstaans met de bestreden beslissing. Verzoeker beweert dat hij op 1 december 2009 een aanvulling indiende op zijn regularisatieaanvraag van 16 november 2007 maar hierover nog steeds geen beslissing heeft verkregen. De Raad stipt echter aan dat de bestreden beslissing handelt over de regularisatieaanvraag die op 28 januari 2013 werd ingediend.

4.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 januari 2013 vergezeld liet gaan van het arrest waarbij zijn asielaanvraag werd geweigerd, maar dat er geen identiteitsbewijs werd toegevoegd. Verzoeker slaagt er met zijn theoretische beschouwingen niet in de motieven van de bestreden beslissing in concreto te weerleggen en aan te tonen dat hij wel degelijk een identiteitsdocument zou hebben voorgelegd of dat hij hiervan is vrijgesteld.

4.7. Het theoretisch betoog van verzoeker over de instructie van 19 juli 2009, het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen uit de bestreden beslissing. In de eerste plaats merkt de Raad op dat, zoals verzoeker ook zelf aangeeft, de instructie door de Raad

van State werd vernietigd bij arrest van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ingevolge de vernietiging dient de instructie te worden geacht nooit te hebben bestaan. De bestreden beslissing is trouwens geenszins gestoeld op deze vernietigde instructie. Daargelaten de vraag of verzoeker in aanmerking zou komen voor een regularisatie op grond van de vernietigde instructie, merkt de Raad op dat de staatssecretaris de wet en de rechterlijke beslissingen moet laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. In een later arrest van de Raad van State (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) werd nogmaals uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*.

4.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN